

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindelicorum, 1690

Dies Tertius. De Morte.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

rum, etiam petere, & in gratiam redire potueris,
nium dum tamen eo ipso momento, quo in pecca-
voveo tum confenferas, ad æternas inferni pœnas
condemnari potuiffes, quæ omnia vel unico
hoc fufpirio exprimi poffunt. : O Deus be-
nigniffime miferere mei, & ne memineris ini-
quitate mearum, de quibus doleo, & ingemi-
fco ex toto corde.

DIES TERTIUS.

De Morte.

MEDITATIO TERTIA:

PUNCTUM PRIMUM.

Recole paulisper, Anima devota, quòd
Vas Electionis S. Paulus Romanis fuis
paternè infinuat, dum ait : *Per unum* Cap. 5.
hominem peccatum in hunc mundum intravit, v. 12.
& per peccatum mors, & ita in omnes homines
mors pertransijt, in quo omnes peccaverunt. Si
mors in omnes homines pertransijt, confide-
rare debes, & tibi quoque cum omnibus mo-
riendum esse.

Confidera quàm fit effrons, & crudelis,
quæ nullum, seu magnates sint, seu infimi
quique, seu divites, seu pauperes, respectum
habeat. Nulla potentia, nullæ divitiæ præ-
valere poffunt, quin omnibus indifferenter

crudeli sua falce filum vitæ præcidat. necesse est.

Considera, mortem esse *ultimum* *terminum*, nulli magis terrificam, quàm peccatoribus, qui tandem terroris ejus effectum mediabili suo damno experientur. Oportet erit terribile, relinquere vitam tantam amatam! relinquere tantas divitias, & honores, tot voluptates, & omnia, in quibus delectabantur. Terribile, dum à contentiæ Synteresi horrendum excruciatam suam vitam consideraverint. Terribile, dum jamjam agonizantes desperant intuebuntur per hanc temporalem viam sibi sterni, quâ, quasi per latissimam, infernum ingrediantur, mortem temporalem æterna commutaturi. Terribilis erit mors. O quantus terror considerare, æternitatem nunc adeundam hanc gressu tam incerto, ut nesciamus, utrum sit salutis, an verò perditionis simus ingressi.

AFFECTUS.

NE dubites Anima mea, sed certò moriendum tibi esse. *Statutum est omnibus hominibus semel mori.* Nonne moriendum? si moriendum, & morte tam terribili, cur tam es deserta? cur non incessanter te excitas & laboras, quo suavem eam, & dulcem tibi

das benè vivendo? si aliquando divitias, & vitæ hujus voluptates deserere debes, cur non relinquis modò? An nescis Evangelicum illud consilium, quo paternè monemur, *facere amicos de mammona iniquitatis, ut cum deserimus, recipiant nos in eterna tabernacula.* Luc. 16. v. 9.

Resolve te Anima mea, clama ad Deum tuum, & plenissimè in ipsum resignata offer illi omnia tua. Ah mi Deus! si mori debeo, si omnia relinquere, ecce! nunc ex toto corde, totòque affectu omnibus hujus mundi delitijs, omnibus voluptatibus, omnibus divitijs renuntio, valedico, abjuro. Agnosco, O mi Deus! agnosco, & eheu serò agnosco, desipere animam illam, quæ suos affectus rebus terrenis affigit, quas tandem necessariò & inevitabiliter deserere debet. O me miseram & insipientem, quæ conservandæ huic perituræ vitæ tam sollicitè invigilabam, æternæ econtrà non nisi superficietènùs studiosa!

Fructus & proposita.

SI prædicta probè consideraveris, mortemquæ inevitabilem tenueris, fructus exinde deducendus perfacile patebit, odium videlicet erga hæc transitoria eliciendum, omnes mundi illecebras contemnendo. Estimulabis te proinde frequenter, atque integerrimo affectu relinques omnia illa, quæ tandem morte instante necessariò

erunt relinquenda, cui si assueveris, mortem experieris dulciorem, nec grave erit, illam ferere, quæ dudum sincero corde respicere. Scias, O Anima, mortem plus & minus terribilem, prout vita præcedens fuerit. siquidem est Eho vitæ, *qualis vita, finis* ajebat S. Bernardus. Si fueris terrene quasi ignara, & à mundo abstracta vitæ grave non erit, morte adventante eum relinquere. Si vis, ut mors non sit tibi terribilis, benè vive, & dulcescet; manifesties, si fueris integra vitæ, sceleris querara. Quid obsecro consilij, O Anima, sacrificus iste apparitor hac horâ, hoc mortu instaret? fac nunc, quod tunc fecisse speres, *expurga vetus fermentum*, præparabis bonis operibus ad hospitem, qui & tibi omnibus alijs, est inevitabilis; Emenda tam tuam, confundere, & erubescere de omnibus negligentijs, & peccatis tota vitæ commissis.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, Anima devota, quemadmodum certum est, quod ventura mors, & quod omnes mori debent ita etiam certissimum esse, tempus & hora mortis nulli omninò perspecta esse, imò id ipsum tempus tam esse improvise ut ordinariè & speciatim tunc venire solent

quando minimè de ea cogitatur. Nescitur, an ventura sit in pueritia, an in juventute, an in senectute, an de die, an de nocte, an quis sit obiturus morte naturali, an violentâ, an eo tempore, quo Deo est inimicus, an quo est amicus, & in gratia. Magnum tormentum est animæ peccatrici, considerare, quod mori oporteat, absque eo ut tempus præsciatur. Considera, tempus & horam mortis esse omni tempore, & omni horâ, quia singulis momentis mori possumus. Debere mori magna est poena, major tamen nunquam nôsse tempus.

AFFECTUS.

Dimitte me, O Deus amantissime, *Dimitte me, ut plangam paululum dolorem meum. Ah! Pœdet animam meam* Job. 10. v. 20.
vita mea. Ubi honores, ubi divitiæ, ubi scientiæ, tantoperè à me quæsitæ? Hodie sunt, & cras non comparent. *Dimitte ergò me, Deus meus, ut plangam stultitiam, & infipientiam meam. Ah miseram me & infelicem! O execrandam desidiam meam! O negligentiam nullo avo, nullis lachrymis, satis eluendam! Mors tam sit certa, tempus & hora tam incerta, & ego quasi horum omnium superior tam sceleratè vixerim? Omni momento mori possum, ergò omni momento parata ero. Vivam nunc, ut semper possim*

possim vivere. Quid, O miserabilis Anima mea! tibi proderit, divitijs abundasse, ab omnibus fuisse amatam, doctam, in honore existimatione, & respectu habitam, si de morte nihil de morte somnians in tua inopia, & desidia à morte impeteris? Quid utilitatis divitiarum, quid honores, quid felicitatis? Nihil profus. Id unum, & felicitas juvabit, fuisse ad mortem rite dispositam. Facecite ergo omnia hujus mundi blanda, proculeste divitiarum, procul honores, & scientiarum indebitè quasitarum, nolo vos persequi hac, nisi quantum ad Dei gloriam, & meam salutem fueritis proficuarum.

Fructus & proposita.

Quid aliud Divinam Providentiam tanta mortis incertitudine intendit, nisi se autumas, Anima devota, quare inde deducemus, quanta sollicitudine mortem nos præparare debeamus? Cur igitur, ita semper vivere, quasi quilibet ultimus tibi foret. Nunquam magis cavemus, quam dum præparationem hanc in medium quantum audactuli differrimus. Omnes errores in transitorijs hisce bonis commissi nulli sunt, desidia huic comparati enim solis terrenis, & ut plurimum temporali vita, privant, hæ vero cælestibus & æterna. Ne itaque desidia huic nimis indul-

indormias, nihil non age, ut eam penitus excutias, oculis identidem in peccati mortalis fæditatem & horæ mortis incertitudinem coniectis, hoc enim facto, peccatum unicum æterni exitij causam studiosè declinabis, talitèrque vives, ut nunquam truculentus ille hostis improvisam & incautam adoriri possit. Quod si forte in lethale aliquod peccatum lapsa fuisses, idque per sacramentalem Confessionem nec dum abluisses, quàm primum potueris id te facturam propone, adeò, ut si fieri possit, nec per momentum in eo permanear, ne forte morte præoccupata miserimè pereas. At! quid audio te lamentantem? opponis mihi, subinde nec tempus, nec occasionem deponendi peccatum tibi adesse.

Ah! miseram te. Sit, ut utroque, tum tempore, tum occasione, subinde sis destituta; En aliud remedium efficacissimum! Mox, ut peccaveris, actum contritionis elicitò, qui consistit in interno dolore de Deo summo bono offenso, cum efficaci proposito nunquam posthac Deum offendendi, omniàque peccata, quantum possibile fuerit, sacramentaliter deponendi, hoc si feceris, æque eris ad mortem parata, ac si sacramentaliter confessu fuisses, nec est, cur mortem improvisam formides, illis enim, qui verè de suis peccatis doluerint, & per confessionis, aut saltem contri-

contritionis lachrymas in gratiam Dei stituerint, mors nunquam est improquin potius avidissimè eam singulis mentis expectant.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima devota, me-
utilitatem, quæ ex meditatione
ris resultat; hac siquidem abi-
peccatum, unicum & summum hujus
malum, ut idcirco paternè monuerit Spiritus
Sanctus: *Memorare novissima tua, & in
num non peccabis.* Tantam sanè efficaciam
in se continet frequens hæc rememoratio
vel umbra peccati se insinuare nequeat
animam talibus cogitationibus intentan-
fenderit. Considera, corpus tam delicatum
tam benè nutritum, pulchrum, & vegetum
exiguo temporis intervallo pallere, de-
suo robore & emarcescere, oculi in di-
fas excavantur, quibus vitam humanam
condant. Corpus nec dum mortuum
nec cogitatur aliud, nisi ut ad sepulchrum
portetur inter cadavera proijciendum.
mnes machinæ, omnes conceptus in
stabiliti in fumos abibunt. Internæ
passiones seu totidem vitæ peractæ
corpore migrabunt, quo autem successu
in cœlum, an in infernum, soli Deo
gnitum, quod ipsum tantas angustias

Eccles.

7. v. 40.

tiet, ut omnes quascunque excogitabiles
hujus mundi pœnas longissimè superet. *Me-*
morare ergò, Anima devota, novissima tua,
& in aeternum non peccabis.

AFFECTUS.

Siccinè, amantissime JESU? ergonè in
aeternum non peccabit, qui mortis se-
dulò fuerit recordatus? O mors! O de-
licia! O solatium meum! fugite, excussi te
ex corde, & animo meo, sed infelix, & mise-
ra. Ah! urinam aluissem te semper in o-
mnibus cogitationibus, desiderijs, & affecti-
bus meis! beatissima jam essem ex omnibus
creaturis, quia Deo omnis boni objecto pro-
xima. Sed, O factum detestabile! elonga-
vi me à dilecto meo, respui, contempsi, ne-
glexi. Ah! peccavi! peccavi! & hoc, quia
novissimorum meorum non sum recordata.
Memorabor posthac, O Domine benignissi-
me, nil aliud cogitabo, nil in corde fovebo,
quàm quod à tua offensa me retrahere pote-
rit, mortem videlicet, & novissima mea. Ah
Deus meus! concede mihi gratiam, ut sem-
per mortis meminerim, ne tandem male mo-
riar. In mortem, in mortem, Anima mea,
omnes cogitationes tuas reflecte! hoc enim
facto semper benè vives, nec unquam time-
bis mortem, cùm ijs duntaxat sit terribilis,
qui vix unquam de ea cogitant. Comprime
inor-

inordinatos affectus tuos, Anima mea, & pe
 tam tenerè amare corpus tuum certò mor
 moriturum. Ama te ipsam, te ipsam gita
 & excole, castiga corpus, in servitute excid
 ge, & tibi plenissimè subijcito, ne quid
 trando unà tecum æternum pereat. te ins
 pus fætidum & abominabile! ergo nec
 rieris? si morieris, cur adeò foveam? corpo
 fovisse pœnitet, non fiet posthac, roici
 meus! Ad te, ad te incurvabo, & necid
 omnes cogitationes, omnes affectus mori
 deria mea. Facefcite jam sæculares re. S
 abite voluptates & carnales illecebra reges
 possum ultra vobis attendere, Deus quam
 objectum & illicium meum. morti
 ra, &
 erga v
 is, qu
 bi ab
 um D
 ter en
 hor

Fructus & proposita.

Anima devota, ne malè moriaris, is, qu
 semper mori, firmum statuend bi ab
 positum, semper de morte um D
 di; & certo teneas, impossibile ter en
 ut anima mortem consideret, & hor
 vat. Recordare, tot aliorum obitus
 Deo tibi propositos, non tantum, ut eo
 siderares, sed ut de tuo cogitares. Co
 ratio mortis est summa spiritus mag
 paucis plurima edocens. En! tibi pa
 rimum documentum, quod magist
 continuò suggerit: *Declina à malo
 bonum!* facillimè siquidem à malo ab

& peccatis renuntiat, virtutique se dedit, qui
morti est intentus. Hanc ergo semper co-
gita, hujus imaginem è corde tuo nunquam
excidere permittas. Relinque Mundum, &
quidquid est in illo. Non est virtutis, mor-
te instante, Mundo valedicere, cum id coactè
& necessariò fieri debeat, relinquere autem
corpore adhuc valido & viribus integris, he-
roici animi, & magnæ virtutis est indicium,
nec id grave erit, aut difficile cogitanti, quod
mori debeat, & cum morte omnia relinque-
re. Si tandem, cur non modò, ubi adhuc est
reges meritorum? Vides Anima devotà,
quam exuberans fructus ex consideratione
mortis resultet? Ergo semper eam confide-
ra, & cresces in amore Dei, inflammaberis
erga virtutes, nec aliud quidpiam desidera-
ris, quàm propinquum ex hac vita decessum,
ubi ab omnibus mundanis libera æternum
cum Deo vivas. Mortem considera, & sem-
per eris parata. Stude, ut vel singulis
horis, aut certè in obvijs peccandi
occasionibus tibi ipsi suggeras:

Morieris.

H

DIES